

"Daj, aby sme sedeli v tvojej sláve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici" (Mk 10,37).

Je piatok večer, rodina je doma, každý sa s niečím hrá alebo sa chystá pozerať film v televízii. Mama si sadne na pohovku a v tej chvíli sú pri nej dve z jej detí, aby sa k nej rýchlo pritúlili, kým nezačne film. Ostatné deti však protestujú. *"To nie je fér! Oni boli pri tebe minulý týždeň!"* Od tých dvoch detí sa zdá byť sebecké znovu si nárokovať privilegované miesto, no je to zároveň aj pochopiteľné. Všetky deti sa tešia na istotu a pohodlie v blízkosti svojej matky. Nevedia si predstaviť lepšie miesto na svete, ako sedieť vedľa mamy!

Jakub a Ján žiadajú Ježiša, aby im vyhradil zvláštne miesta vedľa seba, keď príde Božie kráľovstvo. Takéto správanie by si, samozrejme, nečakal od dospelých mužov, ktorí Ježiša niekoľko rokov sprevádzali, ale zároveň nám to poskytuje aj určitú predstavu, prečo ho asi títo bratia o to požiadali. Pomôže nám to aj vysvetliť reakciu ostatných apoštolov. Kto by nechcel byť pri Ježišovi tak blízko, ako sa len dá? Ježiš však svojím učeníkom schladzuje hlavy, keď im hovorí, že najprivilegovanejším postavením je služba, nie osobné pohodlie. Aj my, podobne ako učenici, chceme, aby sme zjednotenie a blízkosť s Pánom prežívali navždy. Rásť a dospievať v Kristovi znamená učiť sa hľadať ho vo svete aj v modlitbe, objavovať ho v náreku biedneho človeka, v sprevádzaní našich bratov a sestier, ako aj vo vernom prežívaní svojho povolania. Vždy by sme mali hľadať Pána vo svojej osobnej modlitbe. Mali by sme však pamätať aj na to, ako veľmi ho teší, keď sa, podobne ako on, usilujeme rozdať v službe ľuďom. Aké úžasné je, že život v službe nám prináša takú hlbokú dôvernosť s Bohom!

Pane Ježišu, otvor mi oči, aby som Ťa dnes uvidel.

Otvor mi srdce, aby som cítil tvoju prítomnosť.

o. Lukáš